

Vtorek, štirilek in soloto
ishaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . 4 . . — k.
za četrt leta . . 2 . . 20 . .
Po pošti:
za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . 5 . . — k.
za četrt leta . . 2 . . 60 . .
Vrednisto in opravilstvo
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD

Oznani:
Za navadno dvostopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne 1krat,
5 kr., če se tiska 2krat,
4 kr., če se tiska 3krat-
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačati
kolek (štampilj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 28.

V Mariboru 6. junija 1868.

Tečaj I.

Brezova mast in ljubljanski nemškutarji.

II.

Kaj je cesarski namestnik gosp. Conrad pl. Eybisfeld odgo-
voril narodnim nasprotnikom, ki so pri njem bli s „promemorijo“,
ni znano; zdaj se sliši to, zdaj óno. Ali nedavno je stara kača
dunajska „Presse“ razglasila iz Ljubljane, 26. maja narejen dopis,
v katerem strupen gad, ki je morda sam sestavil to básno „pro-
memorijo“, ali jo gotovo vsaj dalje časa imel v rokah, govori, da
tistih 200 (zdaj jih imenujejo celo že 305) na tej prošnji podpi-
sanih, največ davka plačujočih meščanov dunajski vladi očita, „da
ministerstvo premalo pazi na to, kar se v Ljubljani godí; da se
vladi vse to zdi premalo važno, pa da ona tako s premajšno po-
zornostjo podpira prizadevanje svojih najsrditejših nasprotnikov!“

Ali se to ne pravi brez ovinkov: slavna vlada! ti zato ne
veš, kaj se pri nas godí, ker si namestu sebe v Ljubljani posta-
vila moža, ki je preslab ali preslep za svojo službo? Grozno je,
kako daleč smo že prišli! Ti možički, ki lica napenjajo, kakor
bi iz njihovih ust govorila ne vsa Kranjska dežela, ampak vsa
Evropa, in to samo zato, ker trdijo, da v Ljubljani plačujejo naj-
več davka, smejo kaj tacega z oči v oči povedati cesarskemu na-
mestniku, kteremu celo niso hoteli izročiti svoje „promemorije“,
ampak samo njen prepis, kajti „promemorijo“ so brez njega sami
nesli na Dunaj! Mi Slovenci nismo nikdar v Ljubljani storili nič
žalega Nemcem, kteri nas teró že 1000 let, in gosp. Conrad ni-
koli, Slovence podpira, ni zaviral nemških ali (kar si je eno in
isto) nemškutarskih koristi, ampak tudi pod njim, kakor zmerom
poprej, smo se vedno mi prezirali, da se je ónim dobro vstrezalo,
pa vendar ga ne gonimo iz Ljubljane mi, ampak Nemci in nem-
škutarji, kterim je vedno ugájal, če je le mogel. Koliko dní je
tega, kar je nemških turnarjev načelniku dal oblast, da smé „Gut-
heiln“ izreči njegovo zadovoljnost, ker se je pri tepeži v Jézici
modro (taktvoll) sukal, in načelnik je urno tekkel s tem poobla-
stilom k vredništvu prijazne „Laibacherice“! „Novice“ in „Triglav“
pač nista bila zadovoljna s to pohvalo, kajti povedala sta, da so
turnarji na mengšanski izgreď šli z revolverji, z dolgimi lovskimi
noži, s težkimi palicami, ktere imajo svinec v betfici, kakor bi
tekli razbojnike lovit; rekla sta, da so se drli, kakor razvájeni
páglovci, na ubozega kmeta, ki je šel po cesti z velicim vozom,
očitáje mu, da napak vozi, akoravno so potem sami turnarski an-
gelji varhi, žandarji, potrdili, da se je voznik prav ognil; drugega
voznika, da so ustavili zopet razsajaje, da se prav ne ogiblje, ter
ga celó tirali nazaj v Trzin — ali pokazalo se je tudi tukaj, da
paglavška, šibe vredna razuzdanost, od vina in piva omotna, ni
vedela, kaj je delala, kajti mož, kterega so potem še le po za-

mudi dvéh ur dalje pustili, ni bil ničesar kriv, „Novice“ in „Tri-
glav“ pišeta, da je nekdo izmed turnarske jate v prsi dregnil mi-
tarja, ker je hotel imeti mostovino; da je drugi kmečko ženo pri
prvi gostilnici od črnovškega mosta po rami vdaril s palico, in da
je ta sirota bila potem še po glavi ranjena s sabljo, kar se je
lahko zgodilo, saj so turnarji imeli okrog sebe vse polno vojakov,
jezdečih in pešcev: da so turnarji okna pobijali, na vežena vrata
bútili v hišah, v kterih so bili mirni ljudje, da so na sablje do-
čakali dva tiha, iz gostilnice domú idoča pivca; da so že dopold-
ne, v Mengiš gredé, kmečke mladeniče dražili in klicali, vprašáje:
„ali imate denes kaj poguma? Tako prčata „Novice“ in „Tri-
glav“ o ljudéh, kteri so se poprej enkrat že javno bahali, da so
si po deželi pridobili prijaznost kmečkega ljudstva, ter niti „No-
vicam“, niti „Triglavu“ še nihče ni dokazal neresnice. Ako bi
novi „Sokol“ bil samo nekoliko teh rečí zakrivil, kdo vé, ali bi
že drugi dan, ali vsaj teden po tem, ne bil tudi on razgnan? Za-
čelo se je res preiskavanje tudi o tepeži na Jézici; ali gospod
cesarski namestnik ni čakal, da bi preiskavanje izteklo, ampak
sam je precej razsodil, da so se turnarji modro (taktvoll) nosili —
saj kako se pa morejo Nemci (akoravno ves ljubi „Gutheil“ morda
ne šteje 10 pravih Nemcev) kdaj nemodro obnašati! V tem si je
gosp. Conrad ostal gotovo dosleden, da lani po znanem hrupu na
velicem trgu tudi ni čakal konca preiskavanja, ampak ustavil je
precej „Južnega Sokola“, Ljubljani je precej vzel samoupravje,
začasno mu odstavivši župana dr. Costo, kteri je bil popolnem
nedolžen, kakor je sijajno spríčala sodba, ki mu gotovo ni bila
prizanesljiva; samo ta razložek je, da lani se je precej kaznovalo,
a letos precej pohvalilo društvo, čegar samo nekoliko udov se je
lani bilo udeležilo, letos pa so bili vsi od prvega do zadnjega de-
ležniki enake praske. In kakšno lice je gospod cesarski namest-
nik letos pokazal novemu „Sokolu“, kteri se ni še za las pregre-
šil, razen da so mu pri zadnjem izgredu svetili in strelali? Gosp.
ces. namestnik je res tudi tukaj izrekel zahvalo, samo da ne „So-
kolu“, nego g. Guttmanu, kteri zdaj opravlja županove posle, da
je namreč Guttman modro in skrbno razpostavil paznike, kteri so
izvrstno čuli, da „Sokol“ ni razgrajal! —

„Sokol“ je bil torej z okolišem grajan, akoravno se mu ne
vé najmanjše trohe očitati, in ljubi „Gutheilček“ pobožan, ako-
ravno je okna pobijal itd. Za vse to so pa nemškutarji in Nemci
gospodu Conradu vendar na ravnost povedali, da jim je trn v peti!

Nemškutarji nas vedno psujejo, da smo rovarji, skrivni
krtje, ki na tihem izpodkopavamo državo, ako se potezamo za
svoje pravice, ktere so nam vsaj zagotovljene; oni pa sami sebe
imenujejo nedolžne ovce, ki nobena vodé ne skalí, mirne meščane,
a po časopisih vedno rjóvé na Slovence, ktere skrunijo z grdimi,

Listek.

Črčarije iz Londona.

I.

Nekterim čitalcem „Slovenskega Naroda“.

Vi nekteri čitalci, menim tisti, ki bi slučajno moje črčarije čitali —
saj večina čitalcev more za kaj boljšega čas porabiti — Vam imam s tem
uvodno naznaniti, da sem tako nesrečen človek, kakor vi vsi drugi; da nisem
samorast, da imam doma nekoliko zlahte, in sicer trojico stricov z rodbino
— ki mi največ prizadeva; oni namreč mislijo po svoje, a jaz po svoje; kar
je njim belo, je meni črno, njihov dan je moja noč, k čemur oni rečejo: da!
jaz odgovarjam: ne! ko trdijo, da je hudič črn, jaz pravim, da je bel, ko ga
oni malajo z repom in rogovi, ga jaz s frakom in cilindrom, po najnovejši
in najlepši šegi. Takšen je prepri in k temu še moji nesrečni listi in črčanje,
v naglici zvošeno, v naglici odposlano, kako bi moglo dostojno biti! V tej
žalostni zadregi podtaknem se Vam, gospod vrednik, pod pazduho, da mi iz
sile pomagate; pošiljal bodem mesto neposredno moji trojici Vam liste, da
jih Vi pogladite in potem onim odposljete; vendar kastrirati jih ne smete,
ker pred to operacijo imam največi strah. Morebiti boste potem Vi nekteri
čitali, kar doma na Slovenskem moja strična trojica misli in kako se ji na
mnenje in vprašanje iz Londona odgovarja. K temu še opomnim, da nikakor
ne želim, da bi vsi nekteri moje črčarije čitali, lahko da bi še komu škodilo,
ker od nevarnega kraja zapadne Evrope pridejo, kjer je bojda, kakor sem že

večkrat po slovenskih časnikih čital, nek „okužen duh“; zato, kdor se okuže-
nosti zapadne Evrope in duhov boji, prosim ga v naprej, naj mojih črčarij
ne bere!

II.

Stric Radoveden nagaja me mu česar o Londonu in londonskem živ-
ljenji načrtati. Da, v naši naravi je, da človek vedno le na to naj bolj misli,
kar mu je oddaljeno, a za to, kar mu je ravno pred nosom, se mnogokrat
ne briga; česar nima, tega si želi, a ko zaželjeno stvar dobí, brž se je na-
siti. Jaz se Londona še nikakor nisem naveličal; pa kaj bi zato o njem črčal?
Celi svet vé, da je London največ mesto na zemlji, da v njem nad tri milijone
ljudi prebiva, da je središče vse trgovine, da je os denarnemu kolesu, po kterem se
naj večí del sveta suče, da mu železnice po zemlji več ne zastojujejo in zato jih na
vse strani pod zemljo preprega, da so ulice pod ulicami, ceste pod cestami, shodi
in prodajalnice pod ponosno reko Tamizo: vse to je znano, vé se tudi pri-
povedovati o londonski dimnasti megli, kako je neprijetna in polna otožnosti
ali spletna, ko človek cele tedne žarnega solca videti ne more; — da, a kaj
zato? o pomladi in poletju je tudi v Londonu jasnega neba, in ako še ne-
koliko časa ono solnce na nebu meglenja ne predere, sveti pa mu po dnevu
in noči druga zvezda: zlata svoboda. London bolj je veličasten, kakor star
Babilon, bolj vreden kakor slonokoščeni turn Davidov, da ga oni ljudje, k
litanije molijo, v svoje molitve vpletajo — zbor je svetnikov — pa naj bolj
pravo pribežališče grešnikov, svoboden dom vsem, ki tega nimajo in iščejo.
Kdo ni vse došel pod njegovo streho: nekdanj princ Louis Napoleon, za njim
Orleanidi, Kossuth, Mazzini, Metternih, Guizot, Freiligrath, Garibaldi, Rosas

strupenimi lažmi, in če je pri tem poslu morda treba, tudi pokličejo na pomoč policijo, beriče in žandarje. Vlada jim vse to daje, a vse to jim je premalo. V zborih zdelujejo lažnjive spise, v katerih opravljajo vse, kar je narodno, s svojimi slinami kúžijo vse, kar z njimi ne rjôve, in svojim lažnjivim spisom dobivajo podpise od brljavih ljudi, katerim niti ne preberó, da bi vedeli, na kaj se podpisavajo, a potem kričé na Dunaj, da 305 ljubljanskih, največ davka trpečih meščanov zahteva, naj se Slovenci po Kranjskem zateró, kakor gad na cesti, in vladi v zobe očitajo, da je slepa, ako tega ne storí, ker ne vé, kaj dela, če nas, svojih najhujših nasprotnikov, vseh ob enem ne obési! Gotovo je smešno ali poleg tega vendar le resnično, da so nemškutarski vrtoglavec v svojem divjanji tako daleč zagolomšili, da mislijo, da je celó dunajski vladi mogoče groziti s tisto policijo, s katero jih je ona sama do zdaj vedno tako ljubeznjivo podpirala, in katero so do zdaj o vsaki priliki klicali samo ná-nas, a zdaj jo skoraj že tudi kličejo zoper samo vlado. Celó stari cesarski uradniki v penziji se v Ljubljani že javno upajo reči: tudi Conrad naj gré spat, če ne bode po naše delal! -- In česa nam se je v tem hrupu nadejati od dunajske vlade? Akoravno je početje in zahtevanje naših sovražnikov tako strastno in krivično, da vpije, vendar v današnjih časih, v katerih so načela postopanja nekako vegasta, tega nihče naprej ne more vedeti!

Narodno gospodarstvo.

Odgovor g. S. glede na njegovo sporočilo v 19. št. „Slov. Naroda“: „Ali Potabla ali Predel?“

(Konec.)

Odveč bi bilo na drobno razkladati vse sitnosti, ki kupčijo na mejah različnih držav zavirajo. Samostalna Predelska poteza ne pozna takih zavir; na Potabelski bi pa one trgovino do Trsta dvakrat zadržavale. Tolažiti se, da bodo dotične zapreke na mejah odpravili, je prazno slepeče upanje. Ker je g. S. pred ko ne sam trgovec, bo iz lastne skušnje vedel, koliko sitnosti ima že pri izvažanju blaga iz Trsta v notranje naše dežele; gotovo tudi dobro pozná one še večje sitnosti pri vožnji čez tujo — italijansko mejo.

Gospod S. se z Rieterom potegovaje za Potabelsko črto pravi: „treba je naj krajše ceste in to tako hitro, ko mogoče sezidati“. Naši nasprotniki nezvedence tudi s tem slepijo, da pravijo: „pot iz koroškega Kokavega do Trsta je dosti krajša čez Potabelsko sedlo, kakor čez Predel“. Ker se neke domače priproste prislovice navesti ne drznem, bi nasprotnikom rekel, da se jim zdi pot okoli ogla skoz stranske duri v hišo krajša, kot skoz sprednja velika vrata! Slednji zemljekaz kaže, da Predelska Poteza drži iz Trsta naravnost proti severju do Kokavega; ona čez Potabelsko sedlo pa pelje po dolgem ovinku čez zahodno Furlanijo do rečenega koroškega kraja. Dolgost dotičnih črt sem na drobno razkázal v 8. in 9. št. „Slov. Naroda“. Danes ob kratkem to-le:

Od Kokavega čez Potabelsko sedlo v Videm je 13½ milje. Od Kokavega čez Predel v Koborid, in od tod mimo Starega-mesta v Videm je pa le 12¼ m. Pot med Italijo in zahodnimi avstrijskimi deželami je po Predelski potezi za jedno miljo krajša, nego ona čez Potabelski prelaz. Zato se ne dá Predelčanom nikakor očitati, da gledajo le na Tržaško kupčijo, ne pa tudi na kupčijo med Koroškim itd., pa Italijo. Oni priznajo ono stransko črto iz Koborida v Videm za neobhodno potrebno, in le strastni Potabelčani jo pri svojih prekanjenih namerah in zvityh primerah vedno prezirajo.

Čez Predel drži tudi najkrajša pot do morja. Od Kokavega čez Predel do Trsta je 19¼ milje. Od Kokavega čez Potabelsko sedlo v Videm in od tod mimo Gorice (po juž. žel.) v Trst je 25½ milje, ali ko bi Potabel-

ska črta bila od Vidma naprej mimo Palmanove v Trst potegnjena, bi vsa merila 22½ milje. Pot iz Koroškega do morja je po Potabelski potezi za več kot 6 milj (ali za dobro 3 milje) daljša nego ona naravnost čez Predel.

Od rečenega koroškega kraja je po Potabelski črti do Vidma in od tod po južni železnici v Benetke 31 milj; če bi pa Potabelska železnica šla le do Glimone in od tod mimo Kodroja in Motte v Benetke, bi merila le 25 milj. Res je sicer Potabelska črta mimo Vidma in Palmanove za Trst (22½ m.), še za 2¼ milje krajša, kot je samostalna Potabelska črta za Benetke (25 m.); pa pomisliti je, da Italijani nimajo nikakoršnih posebnih interesov železnico sezidati od Glimone čez Videm v Polmanovo, kajti ta poteza bi le koristila nam Avstrijancem, nam Tržačanom. Še na slabšem bi pa bili, ko bi Italijani Potabelsko potezo od Glimone naprej mimo Kodroja sezidali naravnost v Benetke, in se tudi vdali napraviti stransko vejo od Glimone do Vidma, kjer se bi z južno železnico sklenila; kajti potem bi imelo vse blago za daljno prekomorsko kupčijo namenjeno v Benetke le 25 milj, v Trst pa 25½ milje: tedaj daljšo pot v našo domačo lukó, kot v južno italijansko. Kvem tem bi pa nas še samovoljna sebičnost južne železnice (od Vidma do Trsta) tlačila. Benečani bi vzeli Trstu vso prekomorsko kupčijo, ki se bo po princ-Rudolfovi železnici razvijala; da res ravno to nameravajo, mi očitno priča, pred omenjeni soglasni sklep o nasvetu predsednika Antonin. Trstu proteča varnost je velika, zato g. S. priporočim, naj zaduži ta odstavek od vseh strani na tanko pregleda!

Železnica čez Predel se bi tudi tako hitro lahko napravila, kot ona čez Potabelsko sedlo; naj jo le primerno razdele in dotične oddelke ob enem zidati začno (gl. „Slov. Narod“, št. 10.); tudi se zdi, da zastran tega Potabelsko črto preveč hvalijo in se le premalo ozirajo na silne povodnje in zasupe v Belski dolini. Ako vse to in še druge razloge skup povzamemo, znamo na Predelsko črto z dosti večjo pravico, ko na Potabelsko obračati znano prislovico: „time is money“ in Trst bo cvetel.

Odveč se mi zdi tu iznova še z drugimi tehtnimi djanskimi podporami zaslanjati potezo čez Predel, da bi njena naprava in zdržava več ne veljala, kot pri oni čez Potabelsko sedlo, da bi se kupčija po znotranji princ-Rudolfovi železnici nikakor naravno ne razvijala, ko bi njeni južni oddelki in iztok bil v tujih rokah itd.

Vsi ti premnogi razlogi in nikakor ne kaka osebna prekanjenost, so nagibali Daninosa, Cloetta, Eschera, E. Morpurgo in žl. Parentea, da so se 8. maja v določljivi seji kupčijske zbornice tako živo potegovali za izpeljavo princ-Rudolfove železnice čez Predel. Taki djanski razlogi so naštetje govornike navduševali, da so očitno izrekli svojo skrbljivost za domačo tržišče, za domačo deželo, za domačo državo in to s tako prepričljivo besedo, da so jim natlačeni poslušalci slavo klicali. Nasprotniki naši: Rieter, Brüll, Tanzi so tujci, ki so iz raznih vetrov prišli v naše mesto dobička iskat. Res čudno bi bilo, da bi jedini ti tujci prav poznali potrebe in koristi našega tržišča in naše države, našinci pa le v slepi tamoti tavalí! Zakaj niso poslušalci njih govorov spremljali s slovoklici, zakaj se še celó g. S. ni drznil mogočnega Švicerja Rieterja pozdraviti s tihim bravo (dobro)?! Rad bi vedel, kaj se bi v kakem velikem italijanskem mestu naseljenim tujcem zgodilo, ko se bi pri enaki priliki ali iz kacij prekanjenih sebičnih vzrokov ali pa iz kratkovidnosti drznili trdovratno potegovati z besedo in peresom in z drugimi sredstvi za tuje ne-italijanske koristi; in to vkljub očitno izrečeni želji celega ljudstva. Kaj bi bili Benečani storili 15. maja, ko bi bil le jeden odbornik ondesnje kupčijske zbornice (ne kaki tujec, ampak kaki rojen Benečan) se drznil govoriti, ali celo glasovati zoper prenapete, in nikakor ne trdno podstavljene nasvete predsednika Antonina.

Bog daj, da bi se naša vlada ne dala preslepiti, da bi državni zbor po ustavni poti izpolnil besede presvitlega cesarja, ktere je 7. svečana t.l. na dotično primorsko poslanico izrekel, in izvolil potezo čez Predel, ki s svojo stransko vejo iz Koborida v Videm jednako ustreza avstrijski kot italijanski kupčiji.

Pristavek. Ravno kar mi je prišla v roke neka priklada tukajšne „Tr. Ztg.“, ktera objavi jako obširni posnetek obravnave kupčijske zbornice iz seje 8. maja. Marsikako reč bi imel še pristaviti mojemu odgovoru namenjenemu g. S.; zlasti bi v več mestih popravljal S—ovo sporočilo, ker ga je preveč po svoji glavi zavijal in le premalo gledal pri tej stvari

Pulsky, Orsini, Pepoli Hercen, Prim, ter sto in sto drugih: odstavljeni glavurji in tirani, ter zviti nepokorljivi zarotniki, domoljubi obsojeni in pregnani, ugodneži despotizmu, ter mučeniki svobode: vsi zbirajo se tukaj mirno, ni postav proti tujcem ni odlokov, po katerih bi se izganjali, ako niso Haynau-ove ali Lopez-ove vrste; za takošne je društveni ostrakizem. Zato pa je London med vsemi mesti naj bolj kosmopolitičen: tukaj so oddelki, v katerih prebivajo po naj bolj Francozi, Italijani, Nemci, Švicari, Grki, Turki, Spanjoli, Judi, Polaci, Hindostanci, Kinezi, in zastopniki vseh drugih narodov in jezikov. Ko bi se ne bila povest o babilonskem stolpu že dolgo poprej izmislila, tukaj bi ji bila druga prilika, vendar različni jeziki ne branijo skupnemu druženju in delovanju, ker obče vezilo je jezik anglijski. Tukaj če hočeš različnosti človeškega življenja opazivati, pojdi v London; želiš videti bogatstvo v vsem svojem cvetu in lišcu, pridi sem; če ti drago poznavati in slišati proslavljene osebe obojega spola in v kateri koli vrsti človeškega delovanja, tukaj je mesto jih najti; si pisatelj umetnosti dramatiške in pevske, hiti v London, tukaj so zdaj zbrani iz vseh delov sveta naj večí umetniki te vrste; bi rad razgledoval čudeže, ktere dela človeški um in industrija, eto ti obilo jih na ogled; ako slediš znanstvene, starinske preiskave, imaš britanski museum vrh drugih takšnih zbirk; ti je na srečo književnost, v Londonu moraš se ti v seliti; ljubiš tekoče časopisje in vsakovrstno vsakdanjo robo za berilo, tukaj ti je je do sitnosti, želiš poslušati prave naslednike Demosthenove in Ciceronove, požuri se v tukajšni parlament; si navdušen za krščansko misjonarstvo, eto ti pripravnega mesta Exeter-Hall; pa kako bi mogel še sto in sto drugih prednosti znamenitosti in prijetnosti tega čudovitega mesta ome-

niti, katerih ni konca ne kraja; naj zadostuje, če rečem, da vsega česar ti tvoje srce pozeleti in domišljija izmisliti more, najdeš tukaj v vsej svoji svrhi. Končaje pa obči obzor prednosti londonskih ne smem pozabiti omenit Vam, katerim še Lelj srca ni zadržnel, Vam ki se še niste zaprestanili in še po tem sladkem jarmu zdihujete, da v London pridete; tukaj so Vam dekleta! tanke, gibke in visokorastne, kakor jelke, široke, okrogle, košate, kakor senene kopice; brhke, živahne in pogumne, kakor Amacone, ktere marljivo posnemajo; mirne, krotke in pobožne kakor Boccaciova Griselda; ponosne, zvedene in učene z doktorskimi diplomami; ponižne in zadovoljne z himnami in biblijo; zgovorljive, kakor srake, kedar se razpeljavajo in molčljive, kakor boter Benedikt, kedar se posti: a vse so kodraste, šopaste in kitaste, ter kakšni jim zlati lasje! naši koruzini rogi se z svojimi naj skrijejo; in jihove oči: kako so jim modre! še bolj kot pohorski čevšplji; a lica, bela, kakor kozje mleko, in rudeča, kot makovo cvetje; pa kaj še vse več; jaz bi zelo grešil, ko bi hotel njihovo lepoto še dalje primerjati s tako vzvišenimi slikami; to ni moj posel, čimóč zaljubljenih pesnikov, s kterimi smo tudi mi Slovenci oskrbljeni, naj ti blagovoljno moj dopis dopolnijo, ideali nahajajo se v Londonu, jez morem le reči: Angličanke Londončanke so lepe, zale, krasne — bogate.

tako potrebno nadsebnost. Pa če bo treba, bom dotično gradivo porabil pri drugi priliki.

V Trstu, 21. maja 1868.

Ščink . . ec.

Naša društva.

(Dramatično društvo.) Zadnje sejo je imel začasni odbor dne 2. junija. Odločilo se je, da se razkliče izvanreden občen zbor na dan 21. junija ob 1/2 11 zjutraj v čitalnični dvorani, za katero se naprosi odbor čitalnice. V prvem občenem zboru dne 15. marca spremenjena pravila je potrdilo slavno c. k. deželno predsedstvo in je dobilo čestiti gg. udje ob enem z vabilom. Naj važnejša točka tega občenega zbora bode volitev novega pomnoženega odbora, in se je zaradi tega nadjati, da se čestiti gg. društveniki obilno vdeležijo. G. Gerbic se zahvaljuje pismeno za podporo pri njegovem koncertu dne 16. maja. V dopisu slavnega deželnega odbora kranjskega začne se živa razprava. Glasí se dopis tako le:

Št. 1646. Slavnemu dram. društvu v roke gosp. predsedniku Petru Grasseli-ju — Tukaj.

Deželno gledališče se je prepustilo tudi za prihodnje leto Ant. Zöllnerju za nemške predstave. V §. 4 dotične pogodbe se je pogodilo:

„Da podvzetnik gledališča prepusti deželnemu odboru vsak mesec enkrat za slovenske gledališčne predstave dramatičnega društva proti temu, da ono podvzetniku Zöllnerju oddá polovico čistega dohodka tistega večera. Zato se je podvzetnik zavezal, da društvu brez vsacega povračila prepusti svojo pripravno gledališčno obleko in tiste člane svojega orkestra, ki so v njegovi službi.“

To se daje slavnemu odboru dramatičnega društva na znanje s pristavkom, naj odbor saj 10 dni pred vsako predstavo deželnemu odboru svojo željo izreče.

Deželni odbor Kranjski.

V Ljubljani 26. vel. travna 1868.

Wurzbach m. p.

Večina odbornikov govori o tem smislu, daje to, kar dovoljuje slavní deželni odbor prekurerno, da dram. odbor s tem ne more biti zadovoljen, ker bo dobiček imel le glediški vodja, vsaj za ta edinokrat naj bi se bil pustil ves dohodek društvu. Pričakovalo se je, da bode slavní deželni odbor boljše podpiral društvo. Omenilo se je, da naloga društva je pospeševati slovensko dramatiko, nikdar pa ne tlako delati; ako se igra pod temi pogoji, delala bi se le sramotna tlaka gledališkemu vodju. Omenilo se je dalje, da, ako se napravijo tri predstave izvan nemške sezone, dobi društvo toliko dohodka, ko iz vseh zimskih predstav pod omenjenimi pogoji.

Stavljajo se trije predlogi:

Prvi je: Naj odbor sklene, da se nasvetuje občenemu zboru: da dramatično društvo ne bode igralo pod pogodbami stavljenimi od slavnega odbora deželnega.

Drugi predlog pripoznava ravno to, samo hoče, da se vendar prihrani pravica porabiti to ponudbo, če bo društvo hotlo.

Tretji predlog hoče, naj odbor ne sklepa nič, temveč vse prepusti občenemu zboru.

Pri glasovanju je sprejet s 5 zoper 4 glasov prvi predlog.

Občni zbor bode tedaj razločil v zadnji vrsti to važno stvar, zatorej je tem bolj pričakovati, da bode vdeležba živahna.

Dopisi.

Iz Haloz. (Kako se pravica deli Slovincem zaostavljenim v sekovski vladikovini.) Spominam se, ka sem bral pred nekoliko leti v nekem bečkem listu: sramota bi bila za Avstrijo, ako bi se Benetke prodale za lepo vsoto novcev, katero so onda obetali Lahi; vendar v kratkem so bile zročene Italijanskemu za neko čiplo rešnino po dobljeni zmagi, češ, ka smo rešili vojno čast, a prijeli le nekaj malo odkupnine. Kedar se je razmejavalo med Laškim in Avstrijskim, oddetelo je tudi kakih 40 tisoč Slovincov, za katere najbrže ni več rešitve, na skorem se polajšijo; očitni listovi so sicer nagovarjali, da se nekaj inači določi meja, toda zastoj, šlo je, le ostanke krasnega razrečja rezijanskega ohranimo za zgodovinski spomin in na znanje potomkom, ka bodo prebirali v pozni dobi, kje vse so bivali sinci slovenski.

1850. leta je razmeril razvod na vladino povelje Štirsko v slovenski in nemški del; prvemu je bilo prikrojeno mariborsko okrožje, tako namreč, da se je prepustilo graškemu okrožju, kar je bilo nemškega v mariborskem, k temu pa je pridruženo nekdanje celjsko. Vendar, kakor poinod, godilo nam se je pri tem razmerjavanju, ostalo je onkraj mariborskega okrožja kakih 12 tisoč Slovincov, in sicer dve čisto slovenski župnikovini a več slovensko-nemških. O preustroju labodske in sekovske vladikovine bila je za merilo med njima vzeta politiška meja, učinjena omenjenega leta, vendar s pristavkom: za ono dobo; v ugodnejšem času pa je treba vzajemnim sporazumenjem obeh ka. vl. redništev še ono število ondi puščenih Slovincov zročiti Labodu. O tem je nevarnost v odlogu, ne zgoditi se brž, spreminjejo vzpet na veke za nas. Nikakor ni bila volja prvostolnika solnograškega in rimske stolice, da se v preustroju notranjo-avstrijskih vladikovin več tisoč Slovincov vrže nemštvu v žrelo. Mislim, ka še kn. vl. labodsko stolništvo ima toliko ljubezni do rojakov slovenske krvi, da to važno reč spravi na dnevni red, sicer je označiteljno rekel tožnim glasom nek častni rodoljub; naš Orožen ni več Orožen, nego Oroschen. Zašto plače Slava mati?

Razve drugih župnikovin ima tudi sv. lovrenška više Ivnika proti marberški strani trde Slovence, katerim se prebira po navadi vsako nedeljo in praznik blagovestje slovenski in dvakrat jim se brž na leto slovenski propoveda. Prejšnji župnik bivši ljutomerskega kraja zleženik, tedaj Slovenec, umrl je pred dvema letoma, za njim je bil postavljen upravitelj Slovence

a za nekaj časa stalni župnik Neslovenec, narodivši se na Ogerskem, kateri niti ne ve razumljivo prebirati blagovestja v slovenskem jeziku, ne da bi mogel Slovence spovedavati ali jim celo propovedati. Slovenci po takem zapuščenju in zanemarjenju od duhovne vlade sekovske brez dušnega pastirja, brez vodnika in tolažnika šli so in trd Nemec z njimi vprašat marberskega dekana (misleči, ka je oboje ista vladikovina), kaj so čineči v toliki zadrgi, povedano jim je, katerim potem je iskati pomoči. Dobivši zdrav nasvet šli so v Gradec k pokojnemu vladiki, toda bolehal so že, tedaj se jim je velelo iti k nekemu kanoniku, kateri jih je s kakimi takimi obečanjí na dobrem odpravil domu. Čakajoči dolže časa niso pričakali ničesar, zato so drugoč poskusili moder svet iskati pri istem dekanu, kaj nadalje; naznanilo se jim je, da se pismeno oglasijo pri kn. vl. redništvu. Tudi to je učinjeno, in pismena prošnja je toliko opravila, da je odredjen bil razvod, toda povse nemški in poslan na mesto in torišče, da spregleda in pozve, kaj in kako. Vse je ostalo kljubu nemškemu razvodu, kakor je bilo prvlje, in nek kanonik *) je še predzno in ponosno rekel: sekovska vladikovina mora imeti čisto nemško lice. Srečo dobro, imaj, samo naše Slovence nam vrnite, potem pa nikomur nikaj. Poskusili so še slovenski Lovrenčani pismeno se oglasiti pri prvostolniku solnograškem; kaj se je ali se bode ondi odredilo, ne vemo. Iz te osodne dogodbe se žareče lešči, ka je oni gospodi mnogo več za ponemčenje naših Slovincov, nego za pravo dušno pastirstvo, za unno vodbo in tolažbo onih ovčič. Sekovska vladikovina ima še sedaj okoli 70 slovenskih duhovnikov, kateri ondi pastirjujo, ne bi li lahko bilo Slovence onamo postaviti za župnika? Jeli tako ravnanje hvaležno, je li pošteno, je li primerno blagemu nauku onega, v čegar imeni bi imeli vladati? Od tod izvira nujna dolžnost, da se neodlagoma potegnemo za sekovske Slovence. — Iz takih in enakih primerov je očividno, kaj pomeni „Slovence zobati“.

Iz Prage 28. maja. (Je li Praga nemška ali česka?) Na to vprašanje je lahko odgovoriti. Pri zadnji svečanosti pokladanja temeljnega kamna narodnemu gledališču prepričal se je ves slovanski svet, da je zlata Praga prava matka vseh slovanskih prebivalcev na Českem, Moravskem in Šleskem. Pa tudi pri drugih prilikah se je dovolj pokazalo, da so Nemci tukaj v grozni manjšini; kažem le na tukajšnje volitve v srenjski odbor. Tedaj je vendar nemške manjšine? Da — semtertje tudi glavico pomoli pa na tak način, da se ne da posebno priporočevati hvalisana nemška kultura, katero pravijo, da jo morajo razširjati med nas Slovani.

Zanimivo je pogledati v ta tabor, in spoznavati, kakšne baže ljudi se tam za nemštvo novačijo. Pred vsemi zagledamo židove — oni odločijo. Vsi trobijo v en rog, kedar velja, Českemu narodu nasprotovati; sploh pa stopajo vedno za onimi, ki zvonec nosijo, ali pa vladino krmilo v rokah drže; in ker je bila doslej vlada — absolutistična, centralistična, dualistična in kaka — tična še — izključljivo nemška, zatoraj so tudi oni Nemci. Njih število je precej veliko; ne bom previsoko zadel, če rečem, da jih je kakih 20.000 V Jožefinskem oddelu — ki se pravi tudi židovsko mesto — imajo oni večino. Večidel jih je v 2. nekaj tudi v 1. volitvenem razredu. Stokrat so morali že pobegniti, dostikrat jim je ljudstvo že korajžo pokazalo; vendar jih mika Praga, kjer se pač da po svojem barantati. Židovi vzdržavajo nemško gledališče, nemško kazino, nemško kupčijsko društvo. Ti zavodi bi bili že davno zaspali, ko ne bi židovi jih rešili pogina.

Razun židov živé v Pragi kake stoterice dosluženih častnikov, ki korakajo tudi za Nemci, kakor drugod. Tretja in sicer močna pritiklina nemškega življa so uradniki. Kakor bode Vam znano, so načelniki različnih c. k. uradnih, katerih je v Pragi brez konca in kraja, naseljeni ptujci ali pa taki ljudje, ki so si znali prikupiti vladi. Od teh pa že ni tirtaji, da bi bili prijazni prizadevam českega naroda, ki je že od l. 1846 v naj silnejši opoziciji vsem dozdanjim vladam. Niži uradniki pa se morajo ravnati po viših, ker so ti Nemci, toraj so tudi oni; vsaj pravo misel ne smejo odkrivati. Pri volitvah za srenjski odbor se jim kratko velí, katerega Nemca ali pa ljubljenca vlade imajo voliti.

Ako se vse to pretehta in premisli, da Čehi rado in prostovoljno vsako žrtvo prinašajo, da z navdušenjem dopolnjujejo politične dolžnosti — se z dobro vestjo ne da govoriti o umetno storjenem čestvu, tembolj pa se sme reči, da je v Pragi nemštvo storjeno. Ako zbrišete uradnike in židove iz tukajšnih mestnih listin, bote morali iskati, kakor Diogen s smolnico, da bote našli Nemca.

Ako tedaj kedaj kje berete ali pa slišite: „Nemci so zmagali pri volitvah za kupčijsko zbornico“, ali pa „Nemci so to in ono svečanost napravili, in ta in uni zavod ali društvo osnovali, prestavljajte vedno besedo „dajče“ z „židovi z uradniki vred“, in prevod bo izvrsten. Te razmere pa ne bodo vedno trajale; sisteme se spreminjajo, vlade odstopavljajo, uradniki se obračajo po vetriču, židove pa homo že v kozji rog nagnali. Praga zdaj le velika cislitanska vas, kakor jo čejo ponižati — bode zopet zlata Praga z vsem nekdanjim obsevom; za gotovo bode nekaj mescev imela v obročji svojega kralja, ona bode kot kraljevsko mesto zopet živala prejšno slavo. To ne zabrani niti židovstvo, niti hirajoči cislitanski liberalizem.

„V imenu več domoljubov“ prinašajo „Novice“ sledeče

V a b i l o .

Tako imenovana nemška stranka v Ljubljani (po deželi naši je ni, ker kopica Nemcev brez draživeev v miru živí z narodom našim) je visocemu

*) Kteri nam je predobro znan od 1850. leta kakor pastirskega bogoslovja učitelj, dobivši nekočkrat tri izdelane naloge tudi v slovenskem jeziku, pozelenel je reki: vi mi ponujate hrano, kakor štrk lesici (jetra v putri imajoči dolgi a drobni dulec), in potem: kdor ne zna nemški, ne bode redjen: govoril je, kakor bi bil knez in vladika, vendar pokazal je v prenapeti nemški gorljivosti, kateri si je kot poslanec donesel iz Frankobroda, ka je bilo 10 krasnih dekanov slovenskih v sekovski vladikovini in tri pomešane, v bogoslovskem semenišči pa dobra tretjina slovenskih bogoslovcev. Kdo ne vé, ka se je bridko jokal pokojni vladika sekovski poslednjikrat deleči potrdó v ščavniški okolici, ker ljubil je naš kraj, naše ljudstvo, kakor pravi oče, in solznat je rekel, zgubiti tedaj moram semenišče za bogoslovce, katerih je obilno dobljal od nas.

Pis.

c. kr. ministerstvu izročila spisek, katerega zagovarja v 147. in 148. listu dunajska stara „Presse“. Njena pisarija je polna rabulističnih (zvijskih) fraz in grdih psov na narodove voditelje in obzaljive dogodbe na Ježici demonstrativnega majskega potovanja se brez podlage na sodno preiskavo sprevačajo tako, kakor da bi se že znalo, kaj in kako je bilo. V glasovitem tem spisku ta stranka prav jasno in prav odločno svoje namere odkriva, da v „stari nemški državi“ hočejo edino nemški gospodovati in nemško kulturo uganjati, slovenski narod pa vkljub njegovim pravicam ponemčiti.

Privrženci te stranke, to je, njeni kolovodje se pom tem takem zvi-
rajo, kakor očitni šuntarji zoper ustavno ravnopravnost slovenskega naroda, kajti ne duha ne sluha ni v celem tem „Pressinem“ sestavku, da na Kranjskem biva narod slovenski, čegar pravice se morajo spoštovati.

Ta narod, komur gré moralčna in pravna dolžnost skrbeti za ohranjenost in spolnovanje svoje osebnosti in blagostanja, zahteva od ustavne vlade javno rabo svojega jezika v svoji domačiji, ker on mu je netajljivi pogoj za to, da narod živi in se čedalje bolj omikuje, — pri vsem tem pa ne ovira Nemcev, da govorijo svoj jezik in se omikujejo po svoje.

In ker narod po svojih rodoljubih na postavni poti zahteva pravice iste, ki jih v ustavni državi vživati mora vsak narod, natolcuje se — čemur je „Pressini“ sestavek živa priča — da so omenjene nezgode na Ježici slovenski časniki, šole, prižnice, „Sokol“, čitalnice, po kaplanih in „Sokolih“ zapeljani kmetje krivi; — trditelj se predzno, da naša dežela je „dežela nemške države“, čemur priča je izid poslednjih volitev mestnih odborov, ker kažejo, da nemstvo, ki ga zahtevajo nekateri meščani, je želja cele dežele; — ni jih sram, prizadevanja narodnjakov, ki se za ustavno ravnopravnost in veljavo našega jezika na postavni poti poganjajo, psovati kot spletke in nasteke zoper ustavo, jih kriviti podpihovanja in udeležstva početij, ki se „organiziran komplot“ imenuje, — skušne prijatelje naroda našega imenovati zapeljivce ljudstva, strupeni svoj jezik in to prav brutalno brusiti nad njimi, oskrunjevati jih z obrekami, da so sovražniki ustave, same sebe pa kot svobodoljube svetu razglašati. Tako je početje liberalcev, kateri pod mernik hočejo staviti luč narodnih pravic, ki so po državnih temeljnih postavah in po potrjenji Njih Veličanstvu cesarja zagotovljene vsem narodom avstrijskim! Namesti pravičnim biti narodu našemu, namesti se držati izrečenega pravila ministerstva dr. Giskre, da „v Avstriji vsak vediti mora, da res prejme, kar mu po pravici gré“, sleparijo nasprotni agitatorji nevedne s svojimi brezvestnimi (perfidnimi) izmišljami in skušajo po nepostavnih ovinkih vliščiti si za pravico to, kar je krivica narodu!

V tacih neprenesljivih okoliščinah, katere so gnjusoba tudi vsacemu poštenemu Nemcu, kateri družin privoščijo, kar je njemu pravo, je neobhodna potreba, da se ustanovi po izvedenih domoljubih društvo, čegar cilj in konec bode varovati in izvrševati ustavne narodove pravice, — na postavni poti odvracati nakane in napade na ustavno našo pravo ter se v ta namen posluževati po ustavi nam zagotovljenih primočkov, in vsacemu, ki zaveda narodnih pravic, biti na pomoč, da nikjer in nikoli, kadar gré za ustavno ravnopravnost, ne zgreši prave poti.

V ta namen tedaj, da se ustanovi društvo za varstvo ustavnih narodnih pravic, se vabijo domoljubi bližnji in daljni dežele naše, kateri danes vsled očitnega „Pressinega“ programa čutijo preživo potrebo takega društva: naj blagovoljno oznanijo gosp. dr. Janezu Alhačiču, mestnemu odborniku in posestniku, da jih je volja pristopiti temu društvu, ki bode zvesto delalo na postavno-ustavni poti in čegar orožje bode edino samo: pravo (das Recht) v mejah temeljnih državnih postav. Kadar se oglasi več domoljubov v pristop, se bode po družbeni postavi predpisana pot nastopila, da se ustanovi to društvo. Časi so resni in nasprotniki naši nas sami morajo, da se osnova lojalno tako društvo, kateremu geslo bode: „narodno pravo na podslombi ustavni“!

Nemška deputacija iz Ljubljane, ki je šla na Dunaj policijske, vojaške in ministerske pomoči zoper ravnopravnost in Slovence iskat, bila je od ministra Giskra in Taaffeja sprejeta in je svojo slavno nalogo rešila, kakor je vedela in znala. Ministra sta, kakor tudi vé „Pr.“, deputatično zdihovalje, toženje in vse drugo jako prijazno poslušala, tako da si ljubljanski Nemci obetajo najboljšega uspeha. Mi vsem tem Pressinim čenčarijam ne moremo besedice verjeti, ker si ne moremo domisljevati, da bi „ustavne in pravne države“ ministri sodili in obsodili le na tožbo tožnikov, a ne zaslišali tožbe in pritožbe tožencev!

Politični razgled.

V 118. seji zbornice poslancev so konečno na vrsto prišli finančni predlogi vladini. Večina odborova nasvetuje spremembo celega drž. dolga 4% dolg, od katerega bi se ne smelo ničesar odtrgati, 25% kuponski davek pri loterijskih posojilih leta 1854, 1860 in dačnem posojilu leta 1864, 25% davščino od loterijskih dobitkov, 25 milijonov novega nezaloženega drž. posojila in prodajo nepremakljivega drž. imetka. Poročevalec Skene čvrsto zagovarja predlog trde med drugim, da bo primanjkljaj prihodnega leta znašal 60 milij, če ne še več, dokazuje neveljavnost vladinih predlogov. H koncu se obrne proti vladnemu časnikarstvu, katero je potem minister Berger pod svoj ščit vzel. — Manjšina nasvetuje po svojem poročevalcu Banhauser spremembo založenega drž. dolga v 5% dolg, katerega kuponi se naj s 16% nadoči: Loterijska posojila leta 1854-60 dačno posojilo leta 1864 kakor tudi odškodnine odstranjenih davščin naj se v svojih obrestih s 20% nadoči. Za glavno besedovanje je vpisanih 16 govornikov proti odborovi večini med tem tudi Poljaki in govornik za večino. Med besedovanjem je vrgel poslanec Wickhoff ministru Bergerju sledeče očitanje v oči. Kdor je v Avstriji na policijskih prsih dorastel, vračal se bo pri vsaki priliki, kakor dober sin k svoji materi (policiji). Minister Berger je ravnokar pokazal, da je dober sin svoje matere in da se spominja prs, na katerih je sesal.

Rechbauer hoče neki drugič nasvetovati davek na premoženje in tako zadobiti novih zaslug za ministerstvo a proti ljudstvu. — Vlada neki ne bo dovolila večega koponskega davka nego 20%.

Gosposka zbornica je sprejela osnovo postav o dopolnitvah črtah princ Rudolfove železnice.

Vlada je zopet prepovedala česko skupščino na Visoki gori, češ, da je namen teh zborov obrnjen proti ustavi. „Polit.“ pravi k temu: Mi sprevidimo iz vladinega vedenja, da ni ministerstvo ne trenutek časa varno pred „svobodomiselnimi postavami“, katere je samo v prvi vrsti izdelavalo, vidimo, da ministerstvu pravi svobodi ni kos, da jo tekoj odstrani, kjer se hoče kdo te svobode v djanskem življenju posluževati.

V vladinih rokah stoječa „Bohemia“ si pušča iz Dunaja pisati: Mo-goče, celó verjetno je, da je za zdaj dovršena cerkvena postavodaja na ustavni poti. Pravica državne postavodaje pa ima svoje meje le v ustavi in cerkvenih pravicah v ustavi vtrjenih. Državna postavodaja je v teh mejah absolutna in neokrajšana.

Nasveti hrvaške regnikolarne deputacije se Ogrom pobotni dozdevajo, samo Reke, pravijo, ne dadé nikakor iz svoje neposredne oblasti.

V italijanskem zboru je nasvetoval — po vladi podpiran — poslanec Cairol, naj se podeli italijansko državljanstvo vsem onim Italijanom, ki so se naselili iz italijanskih pa še ne h kraljestvu spadajočih dežel, ako so že kje dobili pravico meščanstva.

Finančni minister italijanski hoče imenja razpuščenih samostanov v to porabiti, da odpravi posilno vrednost in veljavo denarja.

Francoski minister notranjih zadev je zavkazal svojim podložnim oblastnjakom, da se imenuje zmerno in pobotno vesti proti časnikom vseh vrst. Cesar Napoleon je bolehen. Razdvoj v Tanisu je popolnoma poravnal.

Iz Bukarešte se piše: Naša vlada se je konečno odločila razglasiti vsa pisma, ki se tičejo preganjanja Židov. Morebiti se bo potem tudi v tej reči nekoliko razvedrilo.

Izpraznjene službe.

Služba pristojnika v rodnici Ljubljanski; letna plača 815 gl. s staniščem in odškodovanjem za kurjavo in svečavo; treba znanje slovensčine in zdravništva, posporodništva.

Služba namestniška pri drž. pravdnji v Graecu oz. kje drugod; letna plača 945 gl. oz. 840 gl. prošnja do 15. junija pri c. k. viši pravdnji.

Služba inženirja barkinih strojev; letna plača 1260 gl. in stanišče; prošnja s krstnim listom in zveščbo dovršene tehnike in strojstva pos. barkinega do 30. junija pri c. k. vojaškem ministerstvu.

Služba pisarja s 600 gl. in priročnika s 400 gl. letne plače privseučiliščini knjižnici v Graecu, prošnja do 20. junija pri c. k. namestnji v Graecu.

Javne dražbe 8. junija.

Krajsko: II. izv. dražba Selan-ovega posestva pop. št. 940/XVIII. pri dež. sod., cena 977 gl. 80 kr.

II. izv. dr. Gaser-ovega pos. h. št. 2 pri okr. ur. v Loki; cena 724 gl. 20 kr.

Prest. III. izv. d. velik. posestva Gairau pri okr. ur. v Ljubljani.

III. izv. d. pos. Jožefe Kutijaro rkif. št. 773/1 ksk. št. 76 v Gradiš pri okr. ur. v Ljubljani cena 2342 gl. 70 n.

Sop. II. izv. d. pos. Fr. Hočevera urb. št. 167 g. Reifnitz urb. št. 7 Weickersdorf pri okr. ur. v Ribnici zar. 84 gl. cena 1592 gl.

Štajersko: II. izv. dr. Zupancevo pos. okr. ur. Laško, št. 235 zar. 42 gl. cena 503 gl.

9. junija.

Krajsko: Sop. II. izv. d. Selesovo pos. št. 5, urb. št. 9 pri okr. ur. v Bistrici zar. 120 gl. cena 1150 gl.

II. izv. d. Simončičevo pos. v Št. Jurji pop. št. 24 Poganek pri okr. ur. v Litiji zar. 601 gl. 51 n., cena 2721 gl. 50 n.

II. izv. d. Lekanovo pos. v Podgori urb. št. 31 Hallerstein in dom. št. 309 Schneeberg pri okr. ur. v Ložah zar. 40 gl. 92 n., cena 980 gl. in 40 gl.

Sop. III. izv. d. pos. Jožefe Kutijaro knsk. št. 76 v Gradiš pri dež. sodn. v Ljubljani; cena 2342 gl. 70 n.

I. izv. d. pos. Jurja Hiti-a rkif. št. 650 Hasberg, pri okr. ur. v Planini zar. 314 gl. 98 n. cena, 1447 gl. 90 n.

I. izv. d. pos. Mih. Srebotnika iz Laz, urb. št. 351 Hasberg pri okr. ur. v Planini zar. 42 gl. cena 253 gl.

I. izv. d. pos. Ivana Zalaznika rkif. št. 10, urb. št. 3 Logatec pri okr. ur. v Planini zar. 311 gl. 8 n. cena 3841 gl.

I. izv. d. pos. Ivana Marolta v Marovčji št. 1, urb. št. 55 ad Ortenegg pri okr. ur. v Vel. Laščah zar. 296 gl. 65 n., cena 1326 gl.

Prest. izv. d. pos. Franca Drobniča, cena 1490 gl. o. u. Lašče.

I. izv. d. pos. Mat. Pavliča pod cerkvo o. u. Lašče zar. 20 gl. 33 n. c. 1870 gl.

Štajersko: II. izv. dražba Flucher-ovih pos. urb. št. 11 in gor. št. 14 ad Platzerhof, c. 3211 gl. in urb. št. 477/4 pri Št. Jakopu c. 650 gl. p. okr. ur. v Mariboru.

II. izv. dr. pos. Terezije Fuchs urb. št. 2 pri okr. ur. v Mariboru; c. 253 2 gl.

II. izv. d. 3 glavnin na št. 7 1/2 ad Gallenshofen zavarovanih, ena po 139 gl. 60 n. pri okr. ur. v Slov. Bistrici.

I. izv. d. pos. Jož. in Lize Mihelič urb. št. 193 ad Obmurek pri okr. ur. v Obmureku zar. 100 gl. cena 2700 gl.

I. izv. d. tirjatve Jak. Iglarja urb. št. 97 ad Faal zavarovane, cena 2100 gl. p. o. u. v Mariboru.

Koroško: II. izv. d. Kovačevo pos. v Brežnici pri okr. ur. v Pliberku zar. 210 gl. c. 1107 gl.

Listnica vredništva. G. J. P-t v Kr. Sestavek je tiskan od besede do besede v 21. št. „Slov. Nar.“ na 2. strani. — G. J. V. v Lj.: §§§§§. Gosp. A. v Lj.: 7X3 za Gnezd. — G. St. v Tr. Pride prihodnjič na vrsto. — G. R-i v Ljublj. Do konca leta velja 5 gl. 84 kr.

Dunajska borza od 5. junija.

5% metalike 56 fl. 40 kr.	Kreditne akcije 184 fl. 60 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 57 fl. 50	London 116 fl. 55 kr.
5% narod. posojilo 62 fl. 30 kr.	Srebro 114 fl. 50 kr.
1860 drž. posojilo 81 fl. 30 kr.	Cekini 5 fl. 50 kr.
Akcije narod. banke 70 fl. 30 kr.	

Loterijske srečke 3. junija.

Iz Gradca: 64 79 29 68 44.